

Arrest

**nr. 75 747 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 17 maart 2008, diende op 19 maart 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 4 februari 2009 diende verzoeker tevens een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gelet op de geestelijke ontwikkelingsstoornis van een van zijn kinderen, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op 6 juli 2009 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk was en gaf opdracht om hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 21 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De Raad weigerde bij arrest nummer 55 166 van 20 januari 2011 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Op 5 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij hem een verblijfsmachtiging werd geweigerd een beroep in bij de Raad.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 november 2011 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 ; wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of [J. V.], Administratief Assistent geacht de openbare orde te kunnen schaden- Betrokkene wordt vervolgd uit hoofde van gewone diefstal

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. Verweerder werpt daarnaast op dat het door verzoeker ingediende beroep onontvankelijk is omdat het gericht is tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat op 5 april 2011 reeds beslist werd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en dat deze beslissing niet werd aangevochten, waardoor ze definitief en uitvoerbaar is.

3.2.2. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt niet dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2011 ooit aan verzoeker ter kennis bracht en dat de termijn om tegen deze beslissing beroep aan te tekenen is verstreken. Er kan dan ook niet worden besloten dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten een definitief karakter zou hebben en dat verzoeker om die reden geen belang zou hebben bij het beroep tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter staving van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Omwille van de mentale retardatie van [N.] is het noodzakelijk dat hij op regelmatige basis wordt gevolgd door een dokter (waaronder een neuroloog).

Bovendien gaat [N.] naar school in het buitengewoon secundair onderwijs, waar hij een speciale begeleiding en behandeling volgt, hetgeen noodzakelijk is voor zijn fysieke en psychische ontwikkeling.

Als dit alles zou wegvallen, hetgeen het geval zou zijn ingeval van een terugkeer naar Armenië, aangezien er daar geen dergelijke voorzieningen zijn, zou [N.] in een totale desoriëntatie geraken, hetgeen een schending zou inhouden van zijn fysieke integriteit dan wel een onmenselijke/vernederende behandeling.

Als verzoeker aldus zou moeten terugkeren naar Armenië, zou ook [N.] moeten terugkeren, met de hierbovenvermelde gevolgen vandien.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken geacht wordt op de hoogte te zijn van de desbetreffende lopende beroepsprocedure inzake de medische regularisatie, heeft zij hiermee geen rekening gehouden bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, en heeft zij hierdoor artikel 3 EVRM geschonden.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekers beschouwingen kunnen gaan afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan verzoeker op 15.11.2011 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, om reden dat:

- art. 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsbewijs en/of een geldig reisdocument;

- art. 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde [J. V.], Administratief Assistent, geacht de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene wordt vervolgd uit hoofde van gewone diefstal.

Verzoeker betwist op zich de motieven van de bestreden beslissing niet, doch houdt voor dat zijn oudste zoon medische behandeling en onderwijs nodig heeft, dat noodzaakt dat deze zoon, en dus ook verzoeker, verder in België moeten verblijven.

Los van het gegeven dat voormelde bewering geen afbreuk kan doen aan de vaststelling nopens illegaal verblijf en schending van de openbare orde, laat verwerende partij gelden dat verzoeker zich op deze elementen reeds heeft beroepen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet, waaromtrent na advies van de arts-adviseur, op 10.05.2011 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen.

Deze elementen hebben zodoende reeds het voorwerp uitgemaakt van een gedegen onderzoek, doch er werd (op 05.04.2011) beslist dat het aangehaalde medisch probleem niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter van de Vreemdelingenwet (geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor de gezondheid of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland).

Terwijl nopens de elementen van schoolgang in voormelde beslissing dd. 05.04.2011 expliciet werd gesteld dat deze buiten de context van art. 9ter vallen, en de wetgever tevens heeft voorzien in een procedure op grond van art. 9bis (...). Voor zover verwerende partij er kennis van heeft, is tot op heden geen aanvraag op grond van art. 9bis van de wet ingediend.

Het gegeven dat verzoeker tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing een annulatieberoep en vordering tot schorsing heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beroep dat geen schorsende werking heeft, doet geen afbreuk aan het rechtsgeldig bestaan van deze ongegrondheidsbeslissing dd. 05.04.2011. Immers blijft deze beslissing rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig tenzij en totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het beroep anders over zou beslissen.

Verzoekers beschouwing als zou verwerende partij, die kennis heeft van de beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter, "hiermee rekening moeten houden bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten" - waarmee verzoeker hoogstwaarschijnlijk, ofschoon hij zich beperkt tot vage beschouwingen, bedoelt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven - mist elke grondslag. Geenszins kan het loutere feit dat verzoeker een annulatieberoep en vordering tot schorsing heeft ingediend tegen de beslissing 9ter, tot gevolg hebben dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven, temeer gelet op de elementen van openbare orde!

Verzoekers beschouwingen missen elke grondslag.

Ten overvloede laat de verwerende partij nopens de voorgehouden schending van art. 3 EVRM nog gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien merkt de verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere 'medische verzorging' (in casu is er bovendien geen medische behandeling nodig volgens het advies van de attaché-geneesheer, doch betreft het een omkadering die wel aangewezen is), kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)."

4.3. De Raad stelt vast dat verweerder op 5 april 2011, na het advies ingewonnen te hebben van een arts, oordeelde dat de zoon van verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst. Het loutere feit dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep instelde bij de Raad laat niet toe tot een schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat de zoon van verzoeker voor zijn komst naar België in Armenië school liep en hulp kreeg van een lerares aan huis. Verzoeker toont niet aan dat dit bij een terugkeer naar Armenië niet opnieuw mogelijk zou zijn. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op basis van de medische problemen van zijn zoon, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden daarenboven een UNESCO-verslag waaruit blijkt dat er in Armenië wel degelijk voorzieningen zijn voor kinderen met een geestelijke ontwikkelingsstoornis. Er blijkt derhalve niet dat het gegeven dat het kind van verzoeker zijn vader zou dienen te vergezellen naar Armenië tot gevolg heeft dat de fysieke of psychische ontwikkeling van dit kind op een dusdanige wijze in het gedrang zou komen dat er kan gesproken worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK